

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΠΟΙΟΙ ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΥΣΤΡΑΛΩΝ;

Η φτώχεια είναι κρυφή πληγή στην κοινωνία μας

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΙ ΖΕΙ ΣΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ!

ΜΕΡΟΣ Β'

Την περασμένη Παρασκευή ασχολήθηκα με την Αυστραλία στις δεκαετίες του '50 και '60, όταν δεκάδες χιλιάδες Έλληνες ταξίδευσαν στην άλλη άκρη της γης για ένα καλύτερο αύριο. Υστερα από 61 χρόνια σ' αυτή την φιλόξενη χώρα μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι τότε ήρθαμε στην χρυσή εποχή της Αυστραλίας, αν και δεν το γνωρίζαμε γιατί δεν ήταν δυνατόν να προβλέψουμε τα χειρότερα που έρχονταν. Απολαύσαμε τα γενναιόδωρα προνόμια και εκμεταλλευτήκαμε με επιτυχία τις ευκαιρίες για προκοπή που μάς πρόσφερε το κράτος.

Όχι πως δεν υπήρχαν προβλήματα με τον ρατσισμό και την πολιτική αφομοίωσης των μεταναστών, όμως τότε δεν υπήρχαν εκατομμύρια φτωχοί και άστεγοι, οι μισθοί αυξάνονταν κάθε τρίμηνο, η απόκτηση ενός και δύο σπιτιών ήταν εύκολη και τα μικρομάγαζα δεν ήταν βορά στο έλεος των μονοπωλίων.

Υπήρχαν βέβαια φτωχοί και τότε, αφού φτώχεια δεν υπάρχει μόνο σε έναν κόσμο όμορφο, αγγελικά φτιαγμένο, όμως δεν ζούμε σε έναν τέτοιο κόσμο και η φτώχεια είναι γεγονός σε όλες τις χώρες. Στην Αυστραλία το πρόβλημα δεν είναι η φτώχεια, αλλά το αδικαιολόγητα μεγάλο μέγεθος

της για μια πάμπλουτη χώρα.

Με την εικόνα μιας ευημερούσας χώρας, η φτώχεια είναι κρυφή πληγή για τρία εκατομμύρια Αυστραλούς (περίπου 8,5% του πληθυσμού), συμπεριλαμβανομένων 739.000 παιδιών ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Πώς να δικαιολογήσει κάποιος το γεγονός ότι σύμφωνα με φιλανθρωπικές οργανώσεις ένας ενήλικος σε κάθε οκτώ (12,5% του πληθυσμού) και ένα παιδί σε κάθε εξί (16,5% του πληθυσμού) είναι φτωχό, χωρίς πρόσβαση στις στοιχειώδεις ανάγκες, για τη στέγασή του, τη διατροφή του, την μόρφωσή του, το ίδιο του το μέλλον; Πώς να δικαιολογήσει κάποιος το γεγονός ότι σύμφωνα με την Στατιστική Υπηρεσία της Αυστραλίας, κάθε βράδι 116.000 άτομα (ανάμεσά τους και 44.000 παιδιά) κοιμούνται στους «πέντε δρόμους»; Ενώ υπάρχουν και 51.000 «αθέατοι» άστεγοι στριμωγμένοι σε σπείρια - άστυλα;

Πώς να δικαιολογήσει κάποιος το γεγονός σύμφωνα με την Credit Suisse ότι ο πλούτος του 1% των πλουσίων Αυστραλών αυξήθηκε στο 23%, που είναι μεγαλύτερος από το 70% των φτωχών Αυστραλών;

Θα μπορούσα να γεμίσω πολλές σελίδες με έγκυρες στατιστικές που αποδεικνύουν ότι τα τελευταία 60 χρόνια έγιναν συγκλονιστικές αλλαγές στο

μοίρασμα του εθνικού πλούτου.

Στην Αυστραλία δεν είναι φτωχοί μόνο ηλικιωμένοι, άρρωστοι και άνεργοι, αλλά και οι χαμηλόμισθοι εργαζόμενοι που έχουν να δουν τέσσερα χρόνια αύξηση στο μισθό τους. Παράδειγμα; Κάποτε η γυναίκα εργαζόταν για να εξοφληθεί πιο γρήγορα το οικογενειακό σπίτι ή για να αγοράσει ένα δεύτερο, ενώ σήμερα η φτωχή μάνα εργάζεται με τον σύντροφό της για να μην πεινάσουν τα παιδιά τους.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το μεγάλο μέγεθος της φτώχειας στην Αυστραλία δημιουργήθηκε από τους νεοφιλελεύθερους πολιτικούς, που μειώνουν τις υπηρεσίες και τα επιδόματα για τους φτωχούς και τα παιδιά τους. Την ίδια στιγμή αφήνουν ανεξέλεγκτους τους φοροφυγάδες και τις μεγάλες επιχειρήσεις που θέλουν να τις επιβραβεύσουν με ακόμη μία μείωση στους φόρους που πληρώνουν, όσους θέλουν, αν θέλουν και όποτε θέλουν.

Την αρχή έκανε ο Τζον Χάουαρντ και ο λαός τον έδιωξε κακόν κακώς από την εξουσία και το Κοινοβούλιο όταν πρόδωσε τους μεροκαματιάρηδες υποστηρικτές του, αλλά το παράδειγμα του μιμήθηκαν ο Τόνι Αμπι που και αυτός είδε πόρτα, όπως και ο απογοητευτικός Μάλκολμ Τέρ-

νμπουλ.

Την σκυτάλη για την εφαρμογή του νεοφιλελευθερισμού πήρε ο Σκοτ Μόρισον, που έχασε την αυτοδυναμία στη Βουλή, μαζί με την βουλευτική έδρα Wentworth - κάστρο του συντηρητισμού, επειδή και ευημερούσαντες Αυστραλοί έχουν κοινωνική συνείδηση.

Στην απέναντι όχθη, το Εργατικό Κόμμα είναι μόνο σκιά του κόμματος που γνωρίσαμε σαν προστάτη της κοινωνικής δικαιοσύνης και αν κερδίσει τις επόμενες εκλογές θα το κρωστάει στους Λίμπεραλ ηγέτες που θέτουν κυνικά το ερώτημα:

«Θέλετε να πληρώνετε μικρότερους φόρους, ή να τους αυξήσουμε για να δώσουμε στους φτωχούς στέγη και τροφή, κρεβάτια στα νοσοκομεία και τη δυνατότητα να σπουδάζουν δωρεάν τα παιδιά τους;»

Την απαίσια θεωρία του νεοφιλελευθερισμού, «ο καθένας για τον εαυτό του και ο Θεός για όλους», δυστυχώς έχει υιοθετήσει ένα μεγάλο κομμάτι του εκλογικού σώματος στην Αυστραλία (και στην Ελλάδα).

Όμως δεν είμαι σίγουρος αν αυτό το κομμάτι είναι αρκετά μεγάλο για να κερδίσουν τις επόμενες εκλογές οι νεοφιλελεύθεροι του Σκοτ Μόρισον. ΑΥΡΙΟ: Δεν έχει μέλλον ο νεοφιλελευθερισμός στην Αυστραλία.

Ασκήσεις «επί χάρτου»

Πριν μερικά χρόνια η Αυστραλία μείωσε για λόγους οικονομίας το μέγεθος της εξωτερικής βοήθειας και χρειάστηκε η άφιξη της Κίνας στα «χωράφια» μας για να ωφεληθούν οι φτωχοί γείτονές μας.

Η Κίνα είναι μεγάλη δύναμη και συμπεριφέρεται ανάλογα. Τις απειλές του Ντόναλντ Τραμπ γράφει στα παλαιότερα των υποδημάτων της και αμφιβάλω αν θα τρομάξει με την απόφαση ΗΠΑ και Αυστραλίας για την δημιουργία στρατιωτικής βάσης στο Manus Island.

Συμφωνώ απόλυτα ότι η κυβέρνησή μας πρέπει να προστατέψει τα συμφέροντα και την ασφάλεια της χώρας μας, έστω και αν βρεθεί αντιμέτωπη με την Κίνα.

Όμως ο πρωθυπουργός, Σκοτ Μόρισον, θα πρέπει να σταματήσει τη διγλωσσία και να αντιμετωπίσει με ειλικρίνεια τους Κινέζους. Να τους πει τα σύκα σύκα και την σκάφη σκάφη.

Όχι να τους κολακεύει την μια ημέρα επειδή έχει

ανάγκη τις εμπορικές σχέσεις και να λέει ότι δεν θα αναμειχθεί στην κόντρα ΗΠΑ με την Κίνα, ενώ την άλλη κτίζει στρατιωτική βάση με τους Αμερικανούς για να αντιμετωπιστεί η «εισβολή» της Κίνας στην περιοχή μας.

Αυτά είναι επικίνδυνα πράγματα, έστω και σαν ασκήσεις «επί χάρτου», αν και δεν πιστεύω ότι ο Τραμπ θα τολμήσει στρατιωτική αναμέτρηση με την Κίνα. Αφού δεν τόλμησε ούτε με την Βόρεια Κορέα, παρά τους λεονταρισμούς του...

Ανάγωση

Εγγραψε ο Τάσος Παππάς στην Εφημερίδα των Συντακτών:

«Η δεξιά φράξια της Ιεραρχίας έχει βγει στα κεραμίδια για τη συμφωνία Τσίπρα-Ιερόνυμου. Η (ακρο) δεξιά φράξια της Νέας Δημοκρατίας την καθοδηγεί από το παρασκήνιο και τη σιγοντάρει στα κανάλια. Στην Αριστερά, εντός και εκτός ΣΥΡΙΖΑ, λένε ότι αντί για πλήρη διαχωρισμό Κράτους-Εκκλησίας έχουμε την πλήρη υποταγή της κυβέρνησης στα σχέδια των

δεσποτάδων. Η εικόνα γκριζά. Ετσι συνήθως συμβαίνει με τους συμβιβασμούς.»

Καλό!

Μου λέει εδώ ένας Κινέζος "δεν μιλώ καλά τη γλώσσα και δεν μπορώ να συνεννοηθώ". Κι εμείς που τη μιλάμε αδερφέ μη νομιζεις ότι βγάζουμε άκρη με άνθρωπο

Ακόμα ένα

- Ναι γειά σας, μια παραγγελία... Κοτόπουλο στήθος στον ατμό, βραστά λαχανικά και λίγο ρύζι ατμού θα ήθελα.

- Ορό να σας βάλουμε;